

Tulokset Suomen kokemuksista.

<http://iskra-research.org/Trotsky/sochineniia/1940/19400425.html>

He eivät nähneet ennalta

”Me” ennakoimme allianssin Hitlerin kanssa, Schachtman ja Burnham kirjoittavat, muttemme itäisen Puolan kaappausta ja hyökkäystä Suomeen - ei, sitä ”me” emme ennakoineet. Tällainen odottamaton ja epätodennäköinen tapahtuma vaatii täyskäännöstä politiikassamme. Nämä poliitikot ilmeisesti ajattelivat, että Stalin tarvitsi liittoa Hitlerin kanssa vaihtaakseen pääsiäistervehdyksiä. He ”ennakoivat” allianssin (missä? milloin?), mutta eivät nähneet ennalta, miksi ja mitä varten.

He tunnustavat työväen valtiolle oikeuden operoida imperialististen leirien välillä ja tehdä sopimuksia joidenkin kanssa muita vastaan. Sopimusten tulee tietenkin tähdätä työväen valtion suojelemiseen, tuottaa sille taloudellisia, strategisia ja muita etuja ja jos olosuhteet sallivat, laajentaa työläisvaltion vaikutusalueita. Rappeutunut työläisvaltio pyrkii saavuttamaan nämä tavoitteet omalla, byrokraattisella tavalla, joka on joka askeleella ristiriidassa maailman proletariaatin etujen kanssa. Mutta mikä on oikeastaan odottamatonta ja ennalta arvaamatonta on se, että Kreml on yrittänyt ottaa irti kaiken mahdollisen, minkä se voi saada liitostaan Hitlerin kanssa.

Jos huono-onniset poliitikot eivät nähneet ”tätä” ennalta johtui vain siitä, että he eivät miettineet vakavasti tätä yhtä kysymystä loppuun asti. Pitkien neuvottelujen kuluessa englantilaisranskalaisen valtuuskunnan kanssa kesällä 1939 Kreml avoimesti vaati Baltian valtioiden sotilaallista kontrollia. Koska Englanti ja Ranska olivat eri mieltä tämän kontrollin myöntämisestä hänelle, Stalin keskeytti neuvottelut. Pelkästään tämän perusteella oli täysin selvää, että sopimus Hitlerin kanssa tulisi antamaan Stalinille ainakin määräysvallan Baltian maita koskien. Poliittisesti kypsät ihmiset ympäri maailmaa katsoivat asiaa tältä kannalta, kysyen itseltään, millä tavoin Stalin tulee toteuttamaan tehtävänsä: alkaako hän Puolasta vai Baltiasta, ryhtyykö hän sotilaallisiin toimenpiteisiin jne. Tapahtumien kulku kuitenkin riippui paljon enemmän Hitleristä kuin Stalinista. Konkreettisia tapahtumia ei voi nähdä lainkaan ennalta. Mutta tapahtumien kehittymisen yleinen suunta ei sisältänyt mitään oleellisesti uutta.

Työläisvaltion degeneroitumisen seurauksena Neuvostoliitto totesi olevansa toisen imperialistisen sodan kynnyksellä merkittävästi heikompi, kuin mitä se olisi voinut olla. Stalinin sopimuksella Hitlerin kanssa oli tehtävänä suojella Neuvostoliittoa Saksan hyökkäykseltä ja yleensäkin joutumasta mukaan suursotaan. Hitlerille oli tarpeellista suojata Puolan valtauksen hetkellä itsensä idän suunnasta. Hitlerin suostumuksella Stalinin pakko hyökätä itäiseen Puolaan muodostaakseen joitakin lisätakuita Hitleriä vastaan Neuvostoliiton länsirajalla. Näiden tapahtumien seurauksena SNTL:lle ilmaantui kuitenkin yhteinen maaraja Saksan kanssa ja siten vaara voittoisan Saksan suunnasta tuli läheisemmäksi ja Stalinin riippuvuus Hitleristä kiristyi.

Puolan jakoa koskeva välivaihe kehittyi ja sai täydennystä Skandinavian näyttämöllä. Hitler ei voinut välttää kertomasta jossakin laajuudessa ”ystävälleen” Stalinille suunnitelmastaan kaapata Skandinavian valtiot. Stalin ei voinut välttää kylmän hien nousemista: tähän merkitsi Saksan täydellistä ylivaltaa Itämerellä, Suomen yli ja suoraa uhkaa Leningradille. Stalinin täytyi jälleen etsiä lisätakuita liittolaistaan vastaan, tällä kertaa Suomessa. Hän kompastui kuitenkin ankaraan vastarintaan. ”Sotilaallinen patikkaretki” pitkittyi. Sillä välin Skandinavia uhkasi tulla suuren sodan näyttämöksi. Hitler, jolla oli ollut aikaa valmistella iskua Tanskaa ja Norjaa vastaan vaati, että Stalinin on tehtävä rauha mahdollisimman pian. Stalin joutui supistamaan suunnitelmiaan hyläten Suomen sovjetisoinnin. Tässä on yleisesti ottaen tapahtumien kulku Luoteis-Euroopassa.

Pienet valtiot imperialistisessa sodassa

Jos kysymystä pienten valtioiden kohtalosta lähestytään maailmansodan oloissa termeillä "kansallisen riippumattomuus", "puolueettomuus" jne. se merkitsee jäämistä imperialistisen mytologian valtakuntaan. Taistelu koskee maailman herruutta. Samalla matkalla kysymys Neuvostoliiton olemassaolosta ratkaistaan tulee ratkaistuksi. Tämän ongelman, mikä nyt on toissijainen, on väistämättä nouseva tietyllä hetkellä ensisijaiseksi. Mitä tulee pieniin ja toisen luokan valtioihin, ne ovat jo pelinappuloita suurvaltojen käsissä. Ainoa vapaus, joka heille jää, ja jopa silloinkin rajoitetusti, on herransa valinta.

Norjassa taisteli tietyn ajan kaksi hallitusta: Norjan natsien hallitus Saksan joukkojen suojassa etelässä ja vanha sosiaalidemokraattinen hallitus kuninkaineen pohjoisessa. Pitäisikö Norjan työläisten tukea "demokraattista" leiriä fasistileiriä vastaan? Espanjan analogian mukaisesti näyttäisi ensi vilkaisulta, että kysymykseen on annettava myönteinen vastaus. Tosiasiallisesti se olisi karkea virhe. Espanjassa sota oli erillinen sisällissota; ulkoisten imperialististen voimien sekaantumisen kaikesta merkityksestään huolimatta, oli kuitenkin luonteeltaan toissijaista. Norjassa kyse on suorasta ja välittömästä törmäyksestä kahden imperialistisen leirin välillä, joidenka käsissä keskenään sotivat Norjan hallitukset edustavat vain apuvälineitä. Maailmannäyttämöllä me emme tue kumpaakaan, liittoutuneiden leiriä tai Saksan leiriä. Siksi meillä ei ole pienintäkään syytä tai oikeut-ta tukea yhtä niiden väliaikaisista työvälineistään Norjan sisällä.

Sama päättely meidän on siirrettävä Suomeen. Maailmanproletariaatin strategian kannalta Suomen vastarinta on juuri yhtä vähän itsenäisen kansallisen puolustuksen tekoa kuin Norjan hallituksen vastarinta. Tämän osoitti parhaiten Suomen hallitus itse, joka mieluummin lopetti vastarinnan, jotta siitä ei tulisi täysin Englannin, Ranskan ja Yhdysvaltojen sotilastukikohta. Toissijaiset tekijät, kuten Suomen tai Norjan kansallinen itsenäisyys, demokratian suojaaminen jne. riippumatta siitä, kuinka tärkeitä he sellaisenaan ovat, ovat nyt mukana verrattomasti voimakkaampien maailmanvoimien taistelussa, ja ovat sille täysin alistaisia. Olemme pakotettuja hylkäämään nämä toissijaiset tekijät laskelmistamme ja tulemme määrittämään politiikkamme perustavien tekijöiden mukaan.

Neljännän Internationaalin sotaa koskevat ohjelmateesit antoivat tähän tyhjentävän vastauksen kuusi vuotta sitten. "Kansallisen puolustuksen ideat", teesit väittävät, "etenkin, jos ne ovat linjassa demokratian puolustamista koskevan ajatuksen kanssa, voivat helpoiten petkuttaa pienten ja puolueettomien maiden (Sveitsin, osin Belgian, Skandinavian maiden..) työläisiä. Ja edelleen: "Vain hyvin tyhmä Sveitsin perukoiden pikkuporvari (kuten Robert Grimm) voi vakavasti kuvitella ikään kuin se maailmansota, johon hänet vedettiin mukaan, on keino puolustaa Sveitsin itsenäisyyttä. "Joku ei lainkaan vähemmän tyhmä pikkuporvari kuvitteli ikäänkuin maailmansota on keino puolustaa Suomen, ikäänkuin olisi mahdollista määrittellä proletariaatin **strategia** riippuvaksi sellaisesta **taktisesta** välivaiheesta kuin Puna-armeijan hyökkäys Suomeen.

Georgia ja Suomi

Aivan kuten suurpääomaa vastaan suunnattujen lakkojen aikana, työntekijät raunioittavat usein sen ohessa erittäin kunnioitettavaa pienporvaristoa, niin sotilaallisessa taistelussa imperialismia vastaan tai etsittäessä sotilaallisia takeita imperialismia vastaan, työläisvaltio - jopa täysin terve ja vallankumouksellinen - voi tulla pakotetuksi rikkomaan yhden ja toisen pienvaltion itsenäisyyttä. Luokkataistelun julmuudesta voivottelu, niin kotimaan ja kansainvälisellä areenalla, soveltuu demokraattisille poroporvareille, mutta ei proletaarisille vallankumouksellisille.

Neuvostotasavalta sovjetisoi 1921 pakolla Georgian, joka oli avoin portti imperialistiselle hyökkäykselle Kaukasuksella. Kansallisen itsemääräämisoikeuden periaatteiden kannalta sellaiselle sovjetisoinnille voitaisiin esittää paljon vastaväitteitä. Sosialistisen vallankumouksen areenan laajentamisen kannalta sotilaallinen interventio talonpoikamaahan oli enemmän kuin kyseenalainen teko. Vihollisten ympäröimän työläisvaltion itsensä säilyttämisen kannalta pakkosovjetisointi oli pe-

rusteltua: sosialistisen vallankumouksen pelastaminen on korkeammalla kuin demokratian muodolliset periaatteet.

Maailman imperialismi on jo jonkin aikaa kääntänyt kysymyksen Georgian kohdistuvasta väkivallasta keskeiseksi aiheeksi maailman julkisen mielipiteen mobilisoimiseksi Neuvostojä vastaan. Toinen Internationaali valtasi tässä kampanjassa ensimmäisen sijan. Ententen tehtävänä oli valmiudella mahdollisuus uudelle sotilaalliselle interventiolle Neuvostojä vastaan.

Aivan kuten Georgian tapauksessa, maailman porvaristo käytti hyökkäystä Suomeen yleisen mielipiteen mobilisointiin SNTL:ää vastaan. Sosiaalidemokratia toimii tässäkin tapauksessa myös demokraattisen imperialismien etujoukkona. Sen hännillä kulkee pelästyneen pienporvariston huononoinen ”kolmas leiri”.

Kummankin sotilaallisen hyökkäyksen syvien yhtäläisyyksien välillä on kuitenkin keskeinen eroavaisuus: nykyinen Neuvostoliitto on kaukana vuoden 1921 neuvostotasavallasta. ”Neuvostobyrokratian kauhistuttava kehitys ja työväestön ankarat elinolot”, sanotaan Neljännen sotaa koskevan internationaalin teeseissä (1934), ”ovat tavattomasti vähentäneet Neuvostoliiton vetovoimaa suhteessa maailman työväenluokkaan.” Neuvostoliiton ja Suomen sota toi esille täyden todistuksen siitä, että tykinlaukauksen päässä Leningradista, Lokakuun vallankumouksen kehdestä, nykyinen Neuvostoliiton hallinto ei kyennyt osoittamaan vetovoimaa. Mutta tästä ei seuraa, että on välttämätöntä luovuttaa Neuvostoliitto imperialisteille, vaan ainoastaan että on tarpeen temmata Neuvostoliitto byrokraattien käsistä.

"Missä on sisällissota?"

” Mutta missä on se sisällissota Suomessa, jonka lupasitte?”, kysyvät minulta entisen opposition, ”kolmannen leirin” johtajiksi ryhtyneet. En luvannut mitään. Minä vain tutkin yhtä Neuvostoliiton ja Suomen sodan jatkokehityksen mahdollisista vaihtoehdoista. Yksittäisten tukiasemien valtaaminen Suomessa oli yhtä todennäköistä kuin koko Suomen miehitys. Tukikohtien kaappaus merkitsi porvarillisen hallinnon säilyttämistä muualla maassa. Miehitys edellyttää yhteiskunnallista vallankaappausta, jota on mahdotonta sitomatta työläisiä ja köyhimpiä maanviljelijöitä mukaan. Alkuvaiheen diplomaattiset neuvottelut Moskovan ja Helsingin välillä tarkoittivat yritystä ratkaista kysymys muiden Baltian maiden esimerkin mukaisesti. Suomen vastustus pakotti Kremlin saavuttamaan tavoitteen sotilaallisin keinoin. Laajojen kansanjoukkojen edessä Stalin voi perustella oikeutuksen sotaan vain Suomen sovjetisoinnilla. Kuusisen hallituksen nimittäminen tarkoitti, että Suomea ei odottanut Baltian kohtalo, vaan Puolan kohtalo, missä Stalinin oli pakko - löpöttelivät nyt ”kolmannen leirin” pakinoitsijat mitä tahansa - provosoida sisällissota ja saada aikaan mullistus omistusoiloissa.

Kirjoitin useaan otteeseen, että jos sota Suomessa ei leviä yleiseksi sodaksi, ja jos Stalinin ei pakko perääntyä ulkoisen vaaran vuoksi, niin hän on pakotettu sovjetisoimaan Suomen. Tämä tehtävä sinänsä tuntui paljon vaikeammalta kuin Puolan sovjetisointi. Vaikeampi **sotilaallisesti**, sillä Suomi osoittautui olevan paremmin valmistautunut. Se on vaikeampaa **kansallisesti**, koska Suomella on pitkät perinteet taistelussa kansallisen itsenäisyyden puolesta Venäjää vastaan, kun ukrainalaiset ja valkovenäläiset sen sijaan taistelivat Puolaa vastaan. Se on vaikeampaa **yhteiskunnallisesti**, sillä Suomen porvaristo oli omalla tavallaan ratkaissut esikapitalistisen maatalouskysymyksen luomalla maatalouden pikkuporvariston. Siitä huolimatta Stalinin sotilaallinen voitto Suomesta olisi epäilemättä avannut täyden mahdollisuuden mullistukseen omistusoiloissa enemmän tai vähemmän nöyrien suomalaisten työläisten ja palstatilallisten kautta.

Miksi Stalin ei toteuttanut tätä suunnitelmaa? Koska porvarillisen yleisen mielipiteen valtava mobilisointi SNTL:ää vastaan alkoi. Koska Englanti ja Ranska toivat vakavasti esiin kysymyksen sotilaallisesta väliintulosta. Viimeisenä - lopuksi, mutta ei vähemmän tärkeänä seikkana - siksi, että Hitler ei voinut odottaa kauemmin: Englannin ja Ranskan joukkojen ilmestyminen Suomeen tarkoittaisi välitöntä uhkaa Hitlerin salaliittoon ja yllätykseen perustuville Skandinavian suunnitelmille. Kaksinkertaisen vaaran puristuksessa - toisaalta Liittoutuneiden ja toisaalta Hitlerin puolelta - Stalin

luopui Suomen sovjetisoinnista rajoittuen tiettyjen strategisten asemien kaappaamiseen.

"Kolmannen leirin" (pelästyneiden pikkuporvareiden leirin) kannattajat ovat nyt luomassa tällaista rakennelmaa: Trotski johti Neuvostoliiton luokkaluonteesta Suomen sisällissodan; koska sisällissota ei toiminut, niin Neuvostoliitto ei ole työläisvaltio. Tosiasiallisesti ei ollut tarpeen looisesti "johtaa" mahdollista sisällissotaa Suomessa Neuvostoliiton yhteiskunnallisesta määritelmästä: oli riittävää luottaa kokemukseen itäisestä Puolasta. Omistusolojen muutoksen, joka siellä toteutettiin, voi tehdä vain valtio, joka on Lokakuun vallankumouksen luomus. Mullistuksen hyväksyivät Kremlin oligarkit taistelussa itsensä suojelemiseksi tietyssä tilanteessa. Ei ole vähäisintäkään epäilystä siitä, että **samanlaisissa olosuhteissa** heidän olisi pakko toistaa sama operaatio Suomessa. Tämä oli se, mitä juuri sanoinkin. Mutta olosuhteet taistelun kuluessa ovat muuttuneet. Sota, kuten vallankumous, saavat usein aikaan jyrkkiä käännteitä. Kun Puna-armeijan sotilasoperaatiot lakkasivat, niin tietysti myös puheet sisällissodan kehitymisestä Suomessa.

Historiallinen ennuste on aina ehdollinen, ja mitä konkreettisempi se on, sitä ehdollisempi se on. Se ei ole vekseli, josta voidaan vaatia maksua tiettyinä päivinä. Ennuste paljastaa vain tietyt kehityssuunnat. Mutta niiden vieressä toimivat toisensuuntaiset voimat ja tendenssit, jotka tietyllä hetkellä työntyvät esiin. Sen, joka haluaa konkreettisen ennusteen tietyistä tapahtumista, sallittakoon siirtyä astrologiaan. Marxilainen ennuste auttaa vain suuntautumista. Sitä, että ennusteeni on ehdollinen, **yhtenä** mahdollisista vaihtoehdoista, huomausin monta kertaa. Sen, että nyt takertuu kuin viimeisenä toivona kolmannen luokan historiallinen faktaan, että Suomen kohtalo on toistaiseksi ratkaistu pikemmin Liettuan, Latvian ja Viron mallin mukaan kuin itäisen Puolan mallin mukaan, voivat tehdä vain hedelmättömät skolastikot tai... "kolmannen leirin" johtajat.

Neuvostoliiton puolustus

Stalinin hyökkäys Suomeen ei tietenkään ollut **vain** Neuvostoliiton puolustustoimi. Poliitiikka ohjaa bonapartistinen byrokratiaa. He ovat ensisijaisesti huolissaan vallastaan, arvovallastaan, tuloistaan. He suojelevat itseään paljon paremmin kuin Neuvostoliittoa. He puolustavat itseään Neuvostoliiton kustannuksella ja maailman proletariaatin kustannuksella. Tämä paljastui liian selvästi koko Neuvostoliiton ja Suomen välisen konfliktin kehityksessä. Siksi emme voi suoraan tai epäsuorasti kantaa edes vastuun varjoa hyökkäyksestä Suomeen, mikä on vain yksi lenkki bonapartistisen byrokratian politiikan ketjussa.

On yksi asia olla solidaarinen Stalinille, puolustaa hänen politiikkaansa, tai ottaa vastuuta siitä, kuten kolmasti halveksittava Komintern teki, ja on toinen asia selittää koko maailman työväenluokalle, että olkoonpa minkälaisia Stalinin tekemiä rikoksia tahansa, me emme voi sallia, että maailman imperialismi voittaa Neuvostoliiton, palauttaa kapitalismin, muuttaa Lokakuun vallankumouksen maan siirtomaaksi. Tämä selitys myös muodostaa perustan Neuvostoliiton puolustamisellemme.

Konjunktoureilla ratsastavien tappiomielialan levittäjien, s.o. omanvoitonpyyntiä harrastavien seikkailijoiden, yritys päästä ulos tilanteesta lupaamalla, että Liittoutuneiden suorittaessa intervention he muuttavat tappiota lietsovan politiikan puolustukselliseksi, on ala-arvoinen temppu. Ei yleensä ole helppoa määritellä politiikkaansa kronometri käsissä, etenkin sotaolosuhteissa. Neuvostoliiton ja Suomen sodan kriittisinä päivinä, minkä nyt olemme saaneet tietää, Liittoutuneiden päämaja tuli siihen tulokseen, että Suomea voitaisiin vakavasti ja nopeasti auttaa vain tuhoamalla Murmanskin rata ilmavoimien avulla. Tämä oli strategisesta näkökulmasta aivan oikein. Kysymys Liittoutuneiden ilmavoimien väliintulosta tai puuttumattomuudesta oli yhden langan varassa. On selvää, että "kolmannen leirin" periaatteellinen kanta riippui saman langan varassa. Mitä meihin tulee, olemme aivan alusta katsoneet tarpeelliseksi määritellä oman asemamme riippuen sodan pääleirien asemasta riippuen. Se on paljon luotettavampaa.

Ei pidä antaa jo voitettuja asemia viholliselle

Tappiopolitiikka ei ole rangaistus tietyille hallitukselle yhdestä tai toisesta sen rikoksesta,

vaan johtopäätös luokkien korrelaatiosta. Marxilainen sodankäynnin linja ei perustu abstrakteihin moraalisiin tai sentimentaalisiin näkökohtiin eikä hallintojärjestelmän yhteiskunnalliseen arviointiin sen suhteessa muihin hallintojärjestelmiin. Me puolustimme Abessiniaa ei siksi, että Negus* oli poliittisesti tai ”moraalisesti” Mussolinin yläpuolella, vaan koska takapajuisen maan puolustaminen siirtomaavallan kabbalaa vastaan iskee imperialismiin, joka on maailman työväenluokan päävihollinen. Puolustamme Neuvostoliittoa riippumatta Moskovan Neguksen politiikasta kahdesta pääasiallisesta syystä. Ensinnäkin Neuvostoliiton tappio tarjoaisi imperialismille uusia valtavia resursseja ja voisi pidentää kapitalistisen yhteiskunnan kuolinkamppailua monta vuotta. Toiseksi Neuvostoliiton yhteiskunnallinen perusta, vapautettuna loisbyrokratiasta, kykenee tarjoamaan rajattomaa taloudellista ja kulturellista edistymistä, kun taas kapitalistinen perusta avaa vain mahdollisuuden etenevälle rappiolle.

* Abessinian (Etiopian) keisarien arvonimi.

Äänekkäimmät kriitikot ovat jääneet ennen kaikkea kiinni sitä, että he jatkavat Neuvostoliiton pitämistä työläisvaltiona, kun Stalin on tuhonnut bolshevikkipuolueen; kun hän on kuristanut proletariaatin vallankumouksen Espanjassa; kun hän petti maailmanvallankumouksen ”kansanrintaman” ja ”kollektiivisen turvallisuuden” nimissä. - Kaikissa näissä olosuhteissa he tunnustivat tarpeen suojella Neuvostoliittoa työläisvaltiona. Mutta kun sama Stalin hyökkäsi ”demokraattiseen” Suomeen; kun imperialististen demokratioiden porvarillinen julkinen mielipide, joka verhoi ja hyväksyi kaikki Stalinin rikokset kommunisteja, työläisiä ja talonpoikia vastaan, nosti käsittämättömän ulvonnan, silloin uudistajamme julistivat: ”Ei, emme voi suvaitse tätä!” Ja Rooseveltin perässä he julistivat moraalisen vientikiellon Neuvostoliittoa vastaan.

Tieteellisen poppamies Burnhamin päättely aiheesta, että puolustamalla Neuvostoliittoa me siten suojelemme Hitleriä, on täydellinen esimerkki pikkuporvarillisesta tyhmyydestä, joka yrittää asettaa vastakohtaisuuksia täynnä olevan todellisuuden lattean viisastelun raameihin. Puolustaessaan Neuvostotasavaltaa Brest-Litovskin rauhan jälkeen puolustivatko työläiset Hohenzollernia? Kyllä vai ei? Neljännen sotaa käsittelevän Internationaalien ohjelmateesit, jotka käsittelivät tätä kysymystä yksityiskohtaisesti, vahvistavat kategorisesti, että neuvostohallituksen sopimus yhden tai toisen imperialistisen valtion kanssa eivät aseta mitään rajoituksia tämän valtion vallankumoukselliselle puolueelle. Kansainvälisen vallankumouksen intressit ovat ylempänä kuin yksittäinen diplomaattinen keplottelu riippumatta siitä, kuinka laillinen se voi olla sinänsä. Puolustaessanne Neuvostoliittoa, taistelemme vastaan Stalinia vastaan, yhtä hyvin kuin Hitleriä vastaan, vakavammin kuin Burnham ja kumppanit.

Burnham ja Schachtman eivät kuitenkaan ole yksin. Myös Léon Jouhaux, tunnettu agentti Ranskan pääkaupungissa, ilmaisee myös järkytyksensä siitä, että ”trotskistit puolustavat Neuvostoliittoa”. Kenen pitäisi olla suuttunut, ellei hänen! Mutta me toimimme suhteessa Neuvostoliittoon samalla tavalla kuin suhteessa Ranskan Yleiseen ammattijärjestöjen keskusliittoon (Confédération générale du travail, CGT); puolustamme sitä porvaristoa vastaan, huolimatta siitä, että keskusliiton johtajana on lurjuksia kuten Léon Jouhaux, joka huijasi ja petti työläisiä joka käänteessä. Myös venäläiset menševikit huutavat: ”Neljäs Internationaali on joutunut umpikujaan”, koska se tunnustaa edelleen Neuvostoliiton työläisten valtiona. Nämä herrat kuuluvat itse toiseen Internationaaliin, jota johtavat merkittävät petturit, kuten tyypillinen porvarillinen pormestari Huysmans tai Léon Blum, joka petti kesäkuussa 1936 yhden suotuisimmista vallankumouksellisista tilanteista ja teki siten meneillään olevan sodan mahdolliseksi. Menševikit tunnustavat Toisen Internationaalien puolueet **työväenpuolueiksi**, mutta kieltäytyvät tunnustamasta Neuvostoliittoa **työläisten** valtioksi sillä perusteella, että sitä johtavat byrokraattiset petturit. Valheellisuus on täällä erityisen värikästä ja kyynistä. Stalin, Molotov jne yhteiskuntakerroksena eivät ole parempia tai huonompia kuin Blum’it, Jouhaux’t, Citrine’t, Thomas’it, jne. Ainoa ero heidän välillään on se, että Stalin ja kumppanit hyödyntävät ja pilaavat sosialistisen kehityksen elinvoimaisen taloudellisen pohjan, kun taas Blum’it pitävät kiinni kapitalistisen yhteiskunnan mädästä perustasta.

Työläisvaltio on otettava sellaisena kuin se tuli ulos historian armottomasta laboratorista, ei sellaisena kuin se on ”sosialistisen” professorin kuvittelemana, haaveellisesti kaivellen sormella omaa nenäänsä. Vallankumoukselliset ovat velvollisia puolustamaan kaikkia työväenluokan saavu-

tuksia, vaikka ne olisivat vihamielisten voimien paineen vääristämiä. Se, joka ei osaa puolustaa vanhoja asemiaan, ei koskaan voita uusia.

25. huhtikuuta 1940

L. Trotski

[Tietokoneavusteinen käännös: Pauli Kruhse]